

הסגנון הבינלאומי

בעבר הרחוק נסעו מגלי ארצות למקומות מרוחקים ועלומים. בדרך הם חוו הרפתקאות, פגשו דמויות אקזוטיות, והתמודדו עם סכנות רבות. בשובם, הביאו עימם עדויות בעל-פה ובכתב, וחפצים ממשיים, שהיוו עדות אילמת, מרהיבה ביופיה ומשלהבת את הדמיון. אישים אלו הפכו לגיבורי תרבות, והשפיעו עמוקות על המקום ממנו הגיעו ואליו שבו.

בתורם, מגלי הארצות הקדומים תפסו את מקומם על בולי דואר ושטרות כסף, בכדי שאלו ינציחו את הישגיהם ותגליותיהם. בכך למעשה, הם זכו להמשיך במסע לנצח, ולהגיע למקומות אליהם אפילו הם לא חלמו להגיע בימי חייהם. תיבות דואר וארנקים מסביב לעולם הפכו להיות היבשות המסתוריות שעליהם לגלות. כולנו הפכנו להיות תחנה נוספת במסעותיהם.

מי לא זוכר את האקסטזה בקבלת דבר דואר מחו"ל בילדותו. המעטפה, לה היה גוון אחר מאלו של הארץ; כתב היד הזר; הריח של חוצלארץ שנדבק לאצבעות; הבול היפה וה"נדיר" שרק לנו היה אותו בשכונה. איזו התרגשות היתה אוחזת בנו למראה שטרות של כסף זר. הצבעוניות העזה, גוונים הזרים לעינינו, גדלים לא סטנדרטיים, ודמות משופמת מלאה בחשיבות עצמית מוטבעת עליהם. לפעמים הם שווים לא פחות מאלפים, ואף עשרות אלפים של אותו מטבע מסתורי.

כלל לא משנה מה היה ערכו של הבול או של השטר שהצלחנו להניח את ידינו עליו. ההתרגשות הנאיבית שהציפה אותנו בכל פעם מחדש כאשר קרוב משפחה חזר מטיול ונתן לנו להנות מהעודף המועט שנשאר בארנקו. עם השטר הזה, היה אפשר לקנות את עולמנו. להחזיק דבר דואר של בן משפחה ששלח גלויה, מכתב, או חבילה, בול גדול בחזיתו, היה הדבר הכי נהדר. רק לחתוך את הנייר עליו הבול הודבק, להשרות אותו במים חמים, ולראות אותו צף בגאווה על פני המים בצלוחית.

בימינו, נדמה שכבר לא נותר מה לגלות. הכל מונח לפתחנו - בקצות אצבעותינו. מספיק לשבת על הכורסא בסלון, והיא ספינת ההרפתקאות האולטימטיבית. בין אם זה בהקשה על מקלדת המחשב המונח על ירכינו, זיפזופ בין ערוצי הטלוויזיה עם השלט, או שליחת הודעת טקסט למישהו הנמצא בקצהו האחר של הגלובוס. כל העולם פרוש לפנינו באופן מיידי ועכשווי. בפוטנציה, כל אחד ואחת מאיתנו הוא קברניט, מגלה ארצות אינסטנט.

הסגנון הבינלאומי, המזוהה עם הבאוהאוס - בית הספר לעיצוב ואדריכלות שפעל בגרמניה בין השנים 1919-1933, כונה כך כיון שנועד להתאים לכל אדם, בכל מקום ובכל עת. נופה של העיר תל אביב משובץ כולו בבנייני הסגנון הבינלאומי, וכעיר קוסמופוליטית היא שואבת אליה מבקרים מכל העולם. בארנקם שטרות כסף זרים, ומכאן הם שולחים גלויות ומכתבים עם בולים מקומיים. שטרות ובולים הם חלק בלתי נפרד מהילת המסע.

לילך מדר ושגיא אשין משתמשים בחומרי הגלם שמהם קורצו חוויות אלו. הם יוצאים למסעות אקזוטיים בין מדינות ויבשות, חוצים גבולות, בים, באוויר, וביבשה, וכל זאת מבלי לעזוב את שולחנות העבודה שלהם בתל-אביב.

מדר יוצרת קולאז'ים זעירים על בולים. הפרויקט, שהתבסס בתחילה על אוסף הילדות של אחיה, תפס תאוצה כאשר נשבתה בקסמם והחלה ללקט בולים ואובייקטים מיניאטוריים, ולברוא עולמות חדשים.

אשין מצייר על גבי שטרות כסף, צובע את האישים חמורי הסבר, ובורא אותם מחדש כדמויות גרוטסקיות ואקצנטריות.

שני האמנים, בוגרי האקדמיה לאמנות בצלאל, משתמשים במצע רדי-מייד, ובאמצעות הומור הם מפרקים ייצוגי מגדר ומנערים את הקונבנציות מאותם מסמכים מדיניים רשמיים.